

Визнання

Микола Руденко

Довго я виходив із війни,
Пробивав духовне скам'яніння.
Вірші давніх літ...
А де ж вони?
Бракувало щирості й уміння.

Щирості?.. Напевне це не так.
Це мені, сказати б не по чину:
Я на хитрування не мастак —
Треба іншу бачити причину.

Відшуміли сили молоді,
Інші обживаються причали.
Я поетом став лише тоді,
Коли всі великі вже кінчали.

Рву дрібне, шукаю головне.
Час, як Бог, підвівши брови грізно,
Втисячне запитує мене:
— Чи тобі, поете, не запізно?..

Розум певну слушність відзнача.
Ну а серце, що до правди ласе,
Богові відрубую з плеча:
— Сам ти в цьому винен, сивий Часе.

Що було б, якби твоя рука
Ще в окопах десь розворушила
Ту чутливість скрипки і смичка,
Що тепер прийшла в старечі жили?..

Де вже скрипку винести з атак!
То була б для мене люта кара.
Скрипку нам нагадував черпак
У руках старого кошовара...

Скільки я чинив тяжких дурниць —

Те лише сьогодні розумію.
Але навіть перед Часом ниць
Падати не вмів і не зумію.

І тому щодня пишу, пишу.
Щоб відшкодувати давні втрати.
А якщо на старість согрішу —
Що ж, тоді вже можете й карати.